

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, fiind al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearne povestiri la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*. Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licență în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțione și artă dramatică. În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoholism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar. Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation.

STEPHEN KING

CIMITIRUL

ANIMALELOR

Ediția a V-a
Traducere din limba engleză
Ruxandra Toma

CUPRINS

Partea întâi

CIMITIRUL ANIMALELOR 9

Partea a doua

CIMITIRUL INDIENILOR MICMAC 271

Partea a treia

OZ CEL MALE ȘI TELIBIL 451

Epilog 491

Aceștia sunt câțiva oameni care au scris cărți în care au arătat ce au făcut și de ce anume au făcut ceea ce au făcut:

John Dean. Henry Kissinger. Adolf Hitler. Caryl Chessman. Jeb Magruder. Napoleon. Talleyrand. Disraeli. Robert Zimmerman, cunoscut și sub numele de Bob Dylan. Locke. Charlton Heston. Errol Flynn. Ayatollahul Khomeini. Ghandi. Charles Olson. Charles Colson. Un gentleman din perioada victoriană. Doctorul X.

Mulți oameni sunt de părere că și Dumnezeu a scris o Carte, sau mai multe Cărți, în care a arătat ce a făcut și – într-o oarecare măsură – de ce anume a făcut ceea ce a făcut. Și, din moment ce majoritatea acestor oameni cred că specia umană a fost creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, atunci El poate fi considerat o persoană... sau, mai bine zis, o Persoană.

Aceștia sunt câțiva oameni care nu au scris cărți despre ce au făcut... și ce anume au văzut:

Cel care l-a îngropat pe Hitler. Cel care i-a făcut autopsia lui John Wilkes Booth. Cel care l-a îmbâlsămat pe Elvis Presley. Cel care l-a îmbâlsămat – foarte prost, după părerea antreprenorilor de pompe funebre – pe papa Ioan al XXIII-lea. Cei vreo patruzeci de ciocli care au curățat Jonestown, cărând de-acolo saci plini cu cadavre, strângând paharele de hârtie cu țepușe, folosite și de îngrijitorii din parcuri când adună gunoaiele, împrăștiind muștele. Cel care l-a incinerat pe William Holden. Cel care a acoperit cu aur cadavrul lui Alexandru cel Mare, ca să nu putrezească. Cei care i-au mumificat pe faraoni.

Moartea este un mister, iar înmormântarea este un secret.

PARTEA ÎNTÂI

CIMITIRUL ANIMALELOR

*Isus le-a zis: „Prietenul nostru Lazăr doarme,
da' Mă duc să-l trezesc din somn.“*

*Atunci, ucenicii s-au uitat unul la altul și au surâs,
pentru că ei credeau că Isus vorbește
despre odihna venită prin somn.*

„Doamne, dacă doarme, se va face bine.“

Atunci, Isus le-a spus pe față:

„Lazăr a murit..., dar hai să mergem la el.“

EVANGHELIA DUPĂ IOAN (parafrază)

Louis Creed, care și-a pierdut tatăl la vîrstă de trei ani și care nu și-a cunoscut niciodată bunicul, nu își închipuise că o să-și descopere un nou tată tocmai când se aprobia de vîrstă de mijloc, însă exact asta s-a întâmplat... deși îl numea prieten pe omul acesta, aşa cum trebuie să facă orice adult atunci când găsește, relativ târziu în viață, o persoană care ar fi putut să-i fie tată. L-a cunoscut în seara în care, împreună cu soția și cei doi copii ai săi, s-a mutat în casa mare și albă din Ludlow. Tot cu ei s-a mutat și Winston Churchill. Church era motanul fiicei sale, Eileen.

Comitetul universitar însărcinat cu găsirea unei case la o distanță care să permită naveta zilnică spre campusul universitar se mișcase îngrozitor de încet, iar treaba se dovedise mult mai complicată decât se crezuse la început. Si, în timp ce se aprobiau de locul în care Louis își închipuia că s-ar afla casa respectivă (*toate bornele erau aşa cum trebuie să fie... la fel ca semnele cerești în noaptea dinaintea asasinării lui Cezar* – fu gândul lugubru care îi trecu prin minte), erau cu toții extenuați, încordați și nervoși. Lui Gage îi ieșeau dinții și se foia mai tot timpul. Nici chip să doarmă, indiferent cât de mult l-ar fi legănat și i-ar fi cântat Rachel. L-a îmbiat chiar să-l alăpteze la sân, deși nu era încă ora pentru cină. Se dovedi că Gage își cunoștea programul de masă tot aşa de bine ca mama sa – chiar mai bine – și o mușcă iute cu dinții lui cei noi. Rachel, care nu era încă pe deplin convinsă de avantajele acestei mutări în Maine, de la Chicago, unde locuise întreaga ei viață, izbucni în plâns. Imediat i se alătură și Eileen. În spatele dubitei, Church continua

să se plimbe neliniștit, și cum făcuse în toate cele trei zile cât durase călătoria de la Chicago. Îi înnebunise cu urletele lui cât timp îl ținuseră în cușcă, dar, după ce i-au dat drumul, în cele din urmă, fâțiala lui îi enervă la fel de tare.

Parcă și lui Louis îi venea să plângă. În minte îi încolțî o idee nebunească, însă atrăgătoare: o să le propună să se întoarcă la Bangor și să mănânce ceva, în timp ce așteptau camionul care le transporta mobila și, atunci când cei trei ostatici întrale noroci lui său aveau să coboare din mașină, o să apese pedala de acceleratie până la refuz și o să plece unde o să vadă cu ochii, fără să se uite înapoi, pe când uriașul carburator al dubiței o să înfuleze lacom benzina scumpă. Avea să se îndrepte către sud, până la Orlando, Flora, unde o să-și găsească un post de medic la Disney World, sub un nume fals. Însă înainte de-a intra pe autostradă – rulând pe Drumul Național 95, vechi și urât, în direcția sud –, o să opreasă mașina și o să gonească și afurisitul ăla de motan.

După ce luară ultima curbă, în fața lor se înălță casa pe care numai el o văzuse până atunci. Când fusese propus pentru postul de la Universitatea statului Maine, venise cu avionul să aleagă din celește variante pe care consiliul Universității le găsise pentru el și se decisese asupra acesteia: o casă mare și veche, în stil colonial Noua Anglie (însă proaspăt renovată și modernizată, ale cărei costuri de întreținere, deși îngrozitoare, nu le depășeau pe cele normale pentru un asemenea consum); avea trei camere mari la parter, alte patru la etaj și o magazie mare, ce putea fi transformată, mai târziu, în alte camere de locuit. Iar toată clădirea era înconjurată de o bucată de gazon bogat, verde și suculent, chiar în căldura toridă a lunii august.

În spatele casei se întindea o câmpie pe care copiii se puteau juca, iar dincolo de aceasta începea pădurea, ce părea nesfârșită. Reședința cu pricina se învecina cu niște terenuri aflate în proprietatea statului, îi explicase agentul imobiliar, însă nu existau proiecte de dezvoltare urbană în zonă pentru viitorul apropiat. Urmașii tribului indienilor Micmac au emis pretenții privind aproximativ opt mii de acri de teren în Ludlow și în orașele de la est, dar s-ar fi putut ca acest litigiu

complicat, în care erau implicate, deopotrivă, guvernul local și cel federal, să dureze până în secolul următor.

Rachel se opri brusc din plâns. Se îndreptă în scaun.

– Asta e...

– Asta e, spuse Louis.

Se simțea temător – nu, se simțea speriat. De fapt, se simțea îngrozit. Pentru casa aceasta ipotecase doisprezece ani din viețile lor; o să fie complet achitată de-abia când Eileen o să împlinească șaptesprezece ani.

Își simți gura uscată și înghiții greu.

– Ce crezi?

– Cred că e frumoasă, zise Rachel și, prin aceste cuvinte, îi ridică o greutate uriașă de pe piept – și din minte. Își dădu seama că nu glumește; se observa asta din felul în care privea clădirea când intră pe aleea asfaltată din față, ocolind apoi magazia. Ochii ei cercetau cu atenție ferestrele, în timp ce mintea-i alerga printre posibilele tipuri de perdele, de mușamale pentru rafturile din bucătărie, și Dumnezeu știe ce altceva.

– Tati? spuse Eileen din spate.

Nici ea nu mai plângea. Până și Gage își încetase foiala. Louis savură clipa de liniște.

– Ce e, iubito?

În oglinda retrovizor observă cum ochii căprui ai fetiței, sub părul blond-închis, examinau casa, țeluza, acoperișul altelui case care se zărea în depărtare, câmpia uriașă ce se întindea până la marginea pădurii.

– Aici e acasă?

– Aici va fi casa noastră, scumpă, îi explică el.

– *Uraaa!* strigă fetița, aproape perforându-i timpanul.

Și totuși Louis pe care uneori Ellie reușea să-l enerveze din cale afară hotărî că nu-i pasă cătuși de puțin dacă nu pune vreodată piciorul în Disney World, Orlando.

Parcă în fața magaziei și opri motorul dubiței.

Motorul se stinse cu un ticăit slab. În liniștea ce se așternuse acum, după Chicago și zarva de pe autostradă, se auzi trilul dulce al unei păsări care cântă în după-amiaza târzie.

- Acasă, șopti Rachel, cu ochii încă ațintiți asupra casei.
- Acasă, spuse și Gage, din poala ei, împăcat acum cu sine și cu lumea din jur.

Louis și Rachel se holbară unul la celălalt. În oglinda retrovizoare, ochii lui Eileen se măriră uimiți.

- Ai...
- A...
- Asta a fost...

Vorbiră toți deodată, apoi izbucniră împreună în râs. Gage nu îl luă în seamă; continua să-și sugă degetul. De aproape o lună începuse să spună „ma“, și încercase de vreo câteva ori să rostească ceva care ar fi sunat ca „taa“ sau asta putea să fie numai dorința arzătoare a lui Louis.

Însă de această dată, fie dintr-un accident sau printr-un simplu act de imitare, rostise un cuvânt adevarat. *Acasă*.

Louis îl luă din brațele soției sale și îl îmbrățișă.

Așa au ajuns la Ludlow.

2

In amintirile lui Louis Creed clipa aceea a fost întotdeauna vrăjită – pe de-o parte, poate, pentru că într-adevăr era vrăjită, dar mai ales pentru că restul serii s-a desfășurat într-un vîrtej de forțe ostile. Nici liniștea și nici vraja nu au mai apărut în următoarele trei ore.

Louis puse bine cheile casei (era ordonat și metodic, acest domn doctor Louis Creed) într-un plic pe care scrisese: „Casa din Ludlow – chei primite la 29 iunie“. Băgase apoi plicul în compartimentul pentru mănuși din bordul mașinii. Era absolut sigur de asta. Acum, cheile nu se mai aflau acolo.

În timp ce le căuta, devenind din ce în ce mai nervos, Rachel îl ridică pe Gage în brațe și-l sprijini de șold, apoi o urmă pe Eileen către copacul din câmp. Cotrobăia pentru a treia oară pe sub scaunele mașinii, când fiica lui țipă și apoi începu să plângă.

– Louis! îl strigă Rachel. S-a tăiat!

Eileen căzuse din leagănul atârnat de ramura copacului și își lovise genunchiul de o piatră. Tăietura nu era deloc adâncă, însă fetița urla de parcă i-ar fi fost tăiat un picior, fu gândul (prea puțin mărinimos) al lui Louis. Aruncă o privire către casa de pe drum unde se vedea o lumină aprinsă în camera de zi.

– Bine, Ellie, spuse. Ajunge. Oamenii din jur o să credă că e omorât cineva.

– Da' mă doaaaaare!

Louis se luptă să-și țină firea în frâu și, fără să mai rostească vreun cuvânt, se înapoie la mașină. Cheile dispăruseră, însă trusa

de prim ajutor se găsea încă în compartimentul din bord. O luă și se întoarse. Când Ellie o văzu, începu să urle și mai tare.

- *Nu! Nu aia care ustură! Nu vreau aia care ustură, tati! Nu...*
- Eileen, nu e decât apă oxigenată și nu ustură...
- Ești fată mare, spuse și Rachel. Nu e decât...
- *Nu-nu-nu-nu-nu...*
- Dacă nu încetezi în clipa asta, o să te usture fundul! spuse Louis.

- E obosită, Lou, zise încet Rachel.

- Mda, mi-e cunoscută senzația asta. Ține-i piciorul!

Rachel îl puse jos pe Gage și ținu piciorul lui Eileen, peste care Louis turnă apă oxigenată, în ciuda miorăielilor ei din ce în ce mai isterice.

- E cineva pe veranda casei de peste drum, spuse Rachel.

Îl ridică în brațe pe Gage, care tocmai începusese să se târască prin iarba.

- Splendid! mormăi Louis.

- Lou, e...

- Obosită, știi.

Înșurubă la loc capacul sticluiei cu apă oxigenată și își privi încruntat fiica.

- Gata. Și nu te-a durut niciun pic. Nu mai face pe nebuna!

- *Ba da! Ba mă doare! Doaaaaare...*

Îl mâncă palma de dorință de-a o plesni, aşa că își strânse pumnul și îl băgă în buzunar.

- Ai găsit cheile? întrebă Rachel.

- Încă nu, răspunse Louis și trânti capacul trusei de prim ajutor. Se ridică. O să...

Gage începu să urle. Nu era doar agitat și nici nu plângea, pur și simplu, ci urla de-a dreptul, zvârcolindu-se în brațele mamei sale.

- Ce are? strigă Rachel, aruncându-l, aproape fără să se uite, înspre Louis.

Părea să fie unul dintre avantajele faptului de a fi căsătorită cu un doctor – puteai să-ți trântești copilul în brațele soțului ori de câte ori aveai senzația că respectivul copil e pe moarte.

- Louis! Ce e...

Copilul își freca înnebunit gâtul, zbierând ca din gură de șarpe. Louis îl întoarse și observă o umflătură urâtă și albă pe o latură a gâtului lui Gage. Și mai era și altceva pe umărul puloverului său: ceva pufos, care se mișca greoi.

Eileen, care tocmai se potolise, începu să tipă din nou:

- *Albina! Albina! ALBINA!!!!!!*

Făcu cățiva pași în spate, se împiedică de aceeași piatră de care se lovise ceva mai devreme, căzu în fund și începu iarăși să plângă, într-un amestec de durere, uimire și teamă.

Înnebunesc, gândi uluit Louis. *Uraaaa!*

- Fă ceva, Louis! Nu poți să faci ceva?

- Trebuie să scoatem acu', se auzi o voce tăărănată în spatele lor. Astă-i chestia. Scoatem acu' și punem niște bicarbonat de sodiu. O să se dezumfle imediat.

Accentele din acest glas erau atât de pure, atât de specifice statului Maine, încât, o clipă, mintea obosită și tulburată a lui Louis refuză să traducă dialectul: *Tre' să scoatem acu' și să punem ceva praf de copt. O' să se dăsumfle.*

Se întoarse și văzu un bătrân de vreo săptămâni de ani – voinic și sănătos la această vîrstă – care se apropiase de ei. Purta o salopetă peste o cămașă albastră, al cărei guler descheiat îi dezvăluia pielea groasă și ridată a gâtului. Avea chipul ars de soare și fuma o țigară fără filtru. Când întâlni privirea lui Louis, bătrânușul stinse țigara între degetul mare și cel arătător și o puse grijuilu în buzunar. Întinse mâinile și schiță un zâmbet strâmb... zâmbet care îi merse instantaneu la inimă lui Louis, iar el nu era tipul care să se atașeze prea ușor de oameni.

- Să nu crezi că aş vrea să te-nvăț cum să-ți faci treaba, doctore, zise bătrânuș.

Și aşa l-a cunoscut Louis pe Judson Crandall, cel care ar fi putut să-i fie tată.

Le-a spus că îi văzuse venind și traversase ca să le ofere ajutorul în clipa în care i se păruse că au necazuri.

În timp ce Louis ținea copilul pe umăr, Crandall se apropie, privi cu atenție umflătura de pe gâtul lui Gage și întinse mâna către el. O mâna uriașă și noduroasă. Rachel deschise gura să se împotrivească acestui atac – mâna bătrânlui părea foarte neîndemnatică și la fel de mare ca și capul lui Gage –, dar, înainte de a putea rosti vreun cuvânt, degetele lui făcură o singură mișcare hotărâtă, tot atât de icsusită și rapidă ca a unui prestidigator. Iar acum ținea acul în palmă.

– Mărișor, observă el. Nu ăl mai mare din câte am văzut, da' o mențiune tot merită.

Louis izbucni în râs.

Crandall îl privi cu același zâmbet strâmb și zise:

– Baban, ei?

– Ce spune, mami? întrebă Eileen.

Rachel izbucni, și ea, în hohote de râs. Desigur că era îngrozitor de nepoliticos, dar, cumva, părea a fi în ordine. Crandall scoase un pachet de Chesterfield Kings, își vârî o țigară în colțul încrețit al gurii, făcu un semn încântat cu capul către soția Creed, în timp ce aceștia râdeau – până și Gage chicotea acum, în ciuda întepătririi de pe gât – și scăpără un chibrit din lemn de unghia degetului mare. Bătrânnii știu o sumedenie de șmecherii, gândi Louis. Șmecherii neînsemnate, dar unele dintre ele sunt tare reușite.

Încetă să mai râdă și întinse mâna care nu sprijinea fundulețul lui Gage – funduleț, evident, umed acum.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule...

– Jud Crandall, spuse bătrânlul și-i strânse mâna. Cred că 'mneata ești doctoru' cel nou.

– Da. Louis Creed. Aceasta este soția mea, Rachel, ea e fiica mea, Ellie, și puștiul întepat de albină e Gage.

– Îmi pare bine de cunoștință.

– N-am vrut să râd... adică, *noi* n-am vrut să râdem... doar... s-a întâmplat aşa pentru că suntem... puțin obosiți.

Afirmația aceasta – de fapt, trecerea sub tăcere a stării lor reale – îl făcu să chicotească din nou. Se simțea extenuat.

Crandall dădu întellegător din cap.

– Sigur că sunteți, spuse, iar cuvintele lui sunară: *Sig' că s'teți*. Se uită la Rachel. Ce-ar fi să-i duceți pe fetiță și pe băiețel până la mine acasă, câteva minute, doamnă Creed? Vom pune o compresă cu bicarbonat de sodiu pe umflătură, și asta o să-i mai aline dureea. Nevastă-mea ar fi, și ea, bucuroasă să vă salute. Nu prea ieșe din casă. În ultimii doi sau trei ani, a început s-o necăjească tot mai tare artrita.

Rachel aruncă o privire fugărată spre Louis, care aprobă din cap.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Crandall.

– A, am uitat să vă spun, nu răspund decât la numele de Jud, specifică el.

Se auzi un claxonat puternic, sunetul unui motor care încetează și apoi se zări, înaintând greoi pe aleea din fața casei, uriașul camion albastru care le aducea mobila.

– Dumnezeule, și nu știu unde-mi sunt cheile! se lamentă Louis.

– Nu-i nimic, zise Crandall. Am și eu un set de chei. Cred că, of, au trecut pașpe sau cinșpe ani de când domnul și doamna Cleveland – care au locuit aici înaintea voastră – mi le-au dat. Au stat aici multă vreme. Joan Cleveland a fost cea mai bună prietenă a